

Sygn. akt XI W 3134/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego A. T.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lipca 2015 roku oraz 11 sierpnia 2015 roku

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **A. W.**

syna J. i I. z domu K.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 26 stycznia 2015 roku około godziny 17:45 w W. na ul. (...) na wysokości posesji przy ulicy (...), będąc kierowcą pojazdu marki K. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 16 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 Nr 170, poz. 1393 ze zm.),

orzeka:

I. obwinionego A. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3134/15

UZASADNIENIE

A. W. został obwiniony o to, że w dniu 26 stycznia 2015 roku około godziny 17:45 w W. na ul. (...) na wysokości posesji przy ulicy (...), będąc kierowcą pojazdu marki K. o numerze rejestracyjnym (...), nie zastosował się do znaku drogowego B-1 „zakaz ruchu w obu kierunkach”

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 16 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. 2002 Nr 170, poz. 1393 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2015 roku tutejszy Sąd uznał A. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych.

Sąd zważył, co następuje odnośnie wymiaru kary:

Wymierzając obwinionemu A. W. karę grzywny w wysokości 300 zł Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw.

Sąd wziął pod uwagę okoliczności popełnienia czynu oraz stopień zawinienia przy jego popełnieniu (obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego przejeżdżając w niedozwolonym miejscu, tłumaczył, że nie widział znaku, bo normalnie tamtędy nie jeździ, że było ciemno), jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do sprawy osiągnąć.

W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności od obwinionego zachowania zgodnego z prawem w okolicznościach niniejszej sprawy. Obwiniony został zatrzymany zaraz po wjechaniu przez niego w strefę obowiązywania znaku B-1, świadomie nie stosując się do znaku drogowego i przejeżdżając w niedozwolonym miejscu. Podkreślić należy, iż obwiniony jako kierowca oraz osoba wykonująca zawód radcy prawnego powinien przestrzegać zasad ruchu drogowego i podczas jazdy uważnie obserwować drogę oraz innych uczestników ruchu. Ponadto powinien poruszać się sprawnym pojazdem, wyposażonym we wszystkie wymagane światła oraz zwracać uwagę na znaki drogowe. Sąd ustalił, że stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się obwiniony jest wyższy niż znikomy. Zachowanie obwinionego spowodowało bowiem, że zostały naruszone zasady ruchu drogowego. Sąd wziął także pod uwagę wartość naruszonego dobra w postaci porządku w komunikacji. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na względzie takie okoliczności jak - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia.

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny miał również na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 złotych jest sprawiedliwa i spełni swoje cele, tj. uświadomi obwinionemu nagannosc jego postępowania, sprawi, iż obwiniony odczuje dolegliwość za nieprzestrzeganie porządku prawnego, a jednocześnie powstrzyma go od popełnienia wykroczeń w przyszłości oraz spowoduje, że obwiniony będzie zwracał większą uwagę na zachowanie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jednocześnie kara ta nie będzie zbyt uciążliwa i możliwa do uiszczenia przez obwinionego. Ponadto, w ocenie Sądu, kara ta jest sprawiedliwa w odbiorze społecznym i przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, tj. spełni swoje cele z zakresu prewencji ogólnej.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z ogólnymi zasadami ich ponoszenia przez obwinionego. Brak bowiem w sprawie okoliczności, które wskazywałyby aby obowiązek ich poniesienia był zbyt uciążliwy. Wobec tego, Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 30 złotych tytułem opłaty sądowej od kary grzywny, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. nr 118 poz. 1269).

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w wyroku.